

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Udrag fra Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956", i Brorson, Hans Adolph: *Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956*, 1951-56, s. 488. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson03grval-shoot-idm140139954457408/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956

diktion kan brede sig over det meste af et helt afsnit, endda imod bogens slutning, og ligesom dække over det, vi ellers mener at høre som Brorsons egen stemme. Man se således i afsnittet »Om den åndelige forening med Jesu« den tunge dialog »Hvo er denne fyrstedatter« (237) eller den traditionelle højsangsparafrase »Min brudgom, den liflige, skønne og søde« (239) med stående kraftudtryk som »hjertknusende kval«, »rosen-bemaledede kinder« m.fl. Eller man se den anden dialog »Mér end himmelsøde / milde Jesse ris« (241), der omsider lægger barokvendingerne bag sig og når frem til det yndige sted:

»Stille skal du tie,
til jeg kommer, ble;
nok, at jeg er dib,
og du mit rosen-kind.«

Jeg har valgt de sidste eksempler, fordi de stod bagest, og fordi de fik deres sidestykker i »Svanesange«; nr. 239 med kantaten »Er han borte, al min eje?« (307; Sv. 24), nr. 241 med »Her vil lies« (327; Sv. 44) og det lige så dejlige paralleldigt »Hvad ser min Sulamith« (332; Sv. 45)¹⁾, der rigtig viser den gådefulde forskel i forfinelse, umiddelbarhed og takt.

Klenodie-salvørnes ulige kvalitet og stadig skiftende præg af barok og rokoko lader sig i øjeblikket næppe forklare. Jeg tror, det er en uholdbar forenkling på baggrund af den traditionelle kronologi at tale om en »dalende linie« netop i det produktive 10-år. Tanken om hastværksarbejde er heller ikke tilfredsstillende. Den er uopsykologisk (hvorfor falde tilbage til barokstil af hastværk?) og rimer sig dårligt med den beundringsværdige udformning af de vellykkede salmer. Og at bygge en ny kronologi på de indre kriterier, som her har været på tale, vilde nok være lovlig dristigt. Problemet må da stå hen. Det er blot nødvendigt at huske det, når talen skal være om Brorsons verskunst.

¹⁾ Med nr. 237 kan sammenholdes dialogerne nr. 288 (Sv. 5) og 348 (Sv. 65), selv om direkte parallel ikke foreligger her.